

anima proxime, esse suum habet. Anima in mentem redigitur. In mente necesse est, exemplar tale extare, et totius, et partium. Exemplar hoc, mundus est intelligibilis. Qui omnipotentia pollens, cum ei adsit id quod ab eo suscipit, impediendo nullo, necesse est, ut hoc exornet, ipse vero exornetur. Postquam vero exornatum est, speciem iam, et formam ab illo discretam habet, in materia nimirum, alibi Solem, Lunam alibi. Hic hominem, illic equum. Species scilicet singulas, et quantitates, et numeros, et qualitates, et generationes, et perfectiones, et actiones, et passiones, et motus, et status, naturales nempe, et naturæ, tum particulari, tum universali consentanea. Quæcumque vero duabus his naturis consentanea non sunt, et ordinata, ea sunt extra hunc ordinem. Neque ibi eorum sunt Ideæ. Particulares nimirum, vel individuæ substantiæ, nisi quatenus universalis atque æternæ earum speciei sunt participes. Quæ vero speciem quampiam consequuntur, ut artes, et imitationes hominum, hominis ratione ibi Ideam habent, per se non habent. Sunt enim accidentaria, sicuti plurima alia, quæ vel ex materia, vel ex loci differentia confiunt. Accidentium vero species naturales, quia perpetuæ sunt ibi sunt Ideæ. Quæ vero ab homine plerumque fiunt, non nisi hominis ratione. Hoc est in Idea hominis suas habent Ideas. Hæc de penultima quæstione. De postrema vero quid dicendum? Quid est celebris illa Idearum participatio? Per quam illæ quidem dicuntur participatæ, alia vero iis participate? Et per hanc participationem, hæc illis fieri similia? Hæc imagines esse, illa esse exemplaria. Quid inquam hoc est, et quomodo sit? Elampus quædam, et collustratio, hæc participatio est. Per quam hæc ab illis collustrata, et fiunt, et cognoscuntur. Fiunt quidem ab illis essentiis. Cognobiles vero ab illa entis claritudine fiunt, de qua mox est disputandum. Sed exemplis tota res manifestior evadet. Si hoc prius distinxerimus. Alia esse participantia, alia participata, alia denique imparticipata. Participantia ea sunt, quæ participant, et partem ab alio habent. Participata vero, quæ participantur, et partem sui præbent iis, quæ participant. Imparticipata autem, quæ partem sui, neque dant, neque accipiunt. Si igitur quæramus, unde sit natura; unde sit cognitio? Dicemus utramque a suis causis venisse, et in suis etiam causis esse, proximis nimirum, et altioribus gradatim, usque ad primam; easque semper a suis gradatim effectibus participari, effectus vero suas causas participare, hoc est, a suis causis partem habere. Naturam itaque a corporibus a se factis esse participatam: corpora vero eam participare, quia ab ea motum, et statum, imo potius vitam habent. Natura enim nihil est aliud, quam una totius mundi vita. Ab anima pendens, ut a sua causa. Cuius facta est particeps actu vivendi, et mundi corpus movendi, et in statu tenendi. Anima aut a mente, ut a sua causa id habet, quod naturæ tribuit. Mens autem hoc ipsum quod animæ largitur, ut transfundat in naturam, habet a vita; cuius Mens effectus est. Vita vero id ipsam ab essentia, ut a sua causa, id ipsum recipit. Essentia tandem, a naturæ Idea, atque prima eius unitate. Quæ veluti, et flos, et fons est ipsius naturæ. Hæc ergo unitas proprias suas vires, per essentiam naturæ, primam, per vitam eius primam, per mentem itidem eius primam; perque animam eiusdem primam, in naturam transfundit, quæ in corpore est mundano, et in eo habitat. Vires inquam corpus totum, sustinendi, vivificandi, in se uniendi, unum faciendi, viribusque suis in partes, et totum simul diffusis, sympathiam, et harmoniam efficiendi: et partes eius vires singulas, et particulares naturas diffundendi, quæ tamquam universalis uniusque naturæ ministræ, corpora particularia, moveant, alterent, generent, augeant, corrumpant, et in imperium Reginæ suæ omnia referant, et in unam concordiam conferant, ita ut ex tot mundi partibus, una conflatur, et sympathia, et harmonia, sicuti, et ipsa una est, ab unitate sua prima per eos gradus quos diximus derivata. Quæ unitas a primissimo uno fluxit. Idem de cognitione asserimus. Quæ et ipsa, ab unitate sua propria, per eosdem gradus fluit, usque ad cognitiones infimas, usque ad occultos rerum sensus, quibus ea quæ, singulis sibi, et prosunt, et obsunt persentiunt, et percipiunt. Quæ cognitio, sicuti Aristoteles de esse, et vita dixit, aliis clarius, aliis obscurius esse, a primis illis, quæ extra cælum vivunt, et aliorum causæ sunt, esse datas; ita a suis causis gradatim usque ad primum eius fontem est varie contributa. Neque enim sensus animalium cognitionis, est principium,